

„Administrativni put“ (*Po džepovima*, Joan Todó)

Ono što ga je mučilo, zapravo, bile su posljedice. Što će se dogoditi sa svim onim što je napravio u životu? Ako on ne postoji, bilo je lako moguće da ugovor o najmu stana nije važeći. A onda to nije ni njegov bankovni račun kao ni ušteđevina, pa ni njegov posao. Srknuo je vrelu kavu, tražeći trenutak da ode, zatraži objašnjenja i uloži onu žalbu. Dokazati da postojiš ne bi trebalo biti tako teško, mislio je. Bila je to jedina umirujuća stvar. Otkako je pročitao pismo osjećao je neku vrstu vrtoglavice, nekakav nemir koji je brisao svijet. Stvari na ulici prolazile su kao iza nekog stakla, mutne, udaljene: taksiji, autobusi, biciklisti.

U takvom stanju, popodne na poslu činilo mu se napornim: koncentracija mu je bježala svakog trenutka, potrebna napetost gubila se kao da je kap vode koja klizi među prstima, a koju ne možeš zgrabiti. Izgubio je iz vida ono što je radio, i zadubio se u maleno pretresanje uspomena iz djetinjstva i mladosti. Prolazio je detalje i svi su oni protjecali između čvrstoće zrna pijeska i zgrade koja iščezava ondje gdje stanuju slike s ekrana. Kada je podne već postalo večer, Jaume T. shvatio je da ne samo što nije učinio ama baš ništa pametno, nego je i izgubio nit: trebalo je na trenutak srediti misli i početi iznova.

“La via administrativa”, *A butxacades* de Joan Todó

(Traducció del conte emesa el setembre de 2011 a la emissió “Narrativa universal” al Tercer Programa de la Radio Nacional Croata)